

Być w Przasnyszu oczekiwanym gościem, to szczęście

Nader osobiste wrażenia z 28 Święta Chorągwi Mazowieckiej. 20 -22 września 2019 r.

Choć mieszkałem i po wojnie tzw. MAŁĄ MATUREJ uzyskałem w Sierpcu na Mazowszu, to jakoś nigdy nie byłem dotąd w Przasnyszu i nikogo z tamtego środowiska harcerskiego nie znałem.

phm. Ania Wasilewska
fot. Maciej Wasilewski

Natomiast oddelegowana tam, celem zaprogramowania zjazdu przez Komendanta Chorągwi Mazowieckiej, uroczą specjalistka od promocji oraz wizerunku, **phm. Ania Wasilewska**, знаła mnie i prawdopodobnie ceniła, jako harcerskiego gawędziarza oraz twórcę często śpiewającego swe pieśni i deklamującego własne wiersze.

Dlatego układając program **28.Dni Chorągwi Mazowieckiej w Przasnyszu** od razu chciała mnie tam widzieć z niewielkim kameralnym recitalem poetycko-muzycznym.

Równocześnie zadbała o to, aby w programie chóru miejskiego znalazło się wykonanie mej bardzo wesołej i popularnej w harcerskiej Polsce 1946/47 piosenki zawierającej m.in. słowa „**serce się pal, wiślaną ogrzej wodę**”. W roku 1983 jej nuty i słowa ukazały się w wielkonakładowym śpiewniku MAW: „*Już rozpałiło się ognisko*”. W śpiewniku tym zaznaczono, że to jest jednocześnie „**Hymn Mazowsza**”.

Prawdopodobnie, moja muza, związana w szczególny sposób z Hufcem Płock, nie będzie zadowolona, że podkreśliłem w tym opowiadaniu ogólnopolski charakter piosenki, bo historycznie jest własnością tego Hufca i w śpiewaniu serdecznie do dziś ogrzewa ogromną w Płocku Wisłę.

A w rzeczywistości powstała stosunkowo blisko Przasnysza, bo wtedy, gdy 180 dzielnych chłopców z tego nadwiślańskiego grodu wyładowywało się w 1946 roku z towarowych wagonów na stacji Ostróda na mazurskie zgrupowanie obozów, a ja pełniłem wówczas ważną funkcję oboźnego w jednym z nich.

Potem zaś melodia ta towarzyszyła kolumnie hufca Płock na Polu Grunwaldzkim zanim poprowadziłem ją podczas harcerskiej defilady przed trybuną z premierem Osóbką-Morawskim na czele. Dlaczego ja? Ponieważ miałem silny głos i potrafiłem doskonale wydawać komendy w marszu.

* * *

Zostawmy jednak historię, bo teraz z pewnym niepokojem zbliżałem się autobusem z Warszawy do Przasnysza, aby znaleźć się tam wraz z tysiącem Harcerzy na Święcie Chorągwi Mazowieckiej. Dlaczego z niepokojem? Bo choć już tydzień wcześniej na Dworcu Zachodnim wykupiłem bilet na piątek, na 15.20 i miałem być za dwie godziny na miejscu, to okazało się, że to dzień weekendowego

Pierwszy z lewej, z białym sznurem oboźnego na szyi, prowadzę kolumnę harcerzy Hufca Płock podczas defilady na Polu Grunwaldzkim w lipcu 1946 roku. Fot. arch.

powrotu ze szkół do Legionowa, Serocka, Pułtuska itp.. W autobusie było pełno ludzi do tego stopnia, że stali na korytarzu gapiąc się m.in. na mój mundur a opóźnienie przekroczyło godzinę.

Moim spektaklem o 19.00 miał się rozpocząć cały program zjazdu dla środowiska instruktorów i seniorów. Uświadomiłem sobie, że nawet jeśli będę szukał taksówki, to z dwoma sporymi bagażami (bo zabrałem akordeon) się nie wyrobie. Nie było rady, zadzwoniłem do Komendanta Święta Chorągwi phm. Jacka Klingera spodziewając się najgorszego. A tu? *"Witam Druha serdecznie. Cieszę się i proszę zadzwonić, jak druh będzie w granicach miasta, a natychmiast przyjadę na przystanek"*.

W ten sposób, dzięki uprzejmości młodego instruktora, bagaże same powędrowały na drugie piętro do osobnego pokoju w internacie, a ja **zrozumiałem, że jestem tu naprawdę oczekiwanym harcerskim twórcą i gościem** a podpierając się długim parasolem, jak laską, bez jakiegokolwiek wywrotki wszędzie zdążyłem na czas.

* * *

W tym miejscu opowiadania, za zgodą autorki, Ani Wasilewskiej, pochyliła czcionką i w cudzysłowie, wstawiłem akapity będące jej (miłą mi) relacją ogólną:

*"Dla instruktorów, starszyny i seniorów pierwszy dzień zlotu rozpoczął się od uroczystej kolacji oraz przepięknego i wzruszającego montażu słowno-muzycznego druha **hm. Jana Chojnackiego**. Autor zaprezentował zebranym swoje utwory – wiersze i piosenki sam sobie przygrywając na akordeonie. Można było usłyszeć m.in. „W nadwiślańskim grodzie” czy Hymn Chorągwi Mazowieckiej „Urzekły nas Mazowska piaski”. Wieczór wypełniły też liczne historie związane z powstaniem utworów.*

Na zakończenie oficjalnej części spotkania, w imieniu Komendy i wszystkich instruktorów, komendant 28. Dni Chorągwi Mazowieckiej ZHP phm. Jacek Klinger oraz inicjatorka wieczoru phm. Anna Wasilewska złożyli druhowi życzenia, bo tak się

złożyło, że druh Jan dwa dni wcześniej obchodził swoje 96. urodziny. Miło spędzony czas przy poezji i muzyce dostarczył wszystkim niezapomnianych wrażeń.

Ponadto bogaty w wydarzenia wieczór przeniósł nas w dawne czasy lat czterdziestych, co doskonale uzupełniały ciekawe stylizacje druchen i druhów".

Autor zaprezentował zebranym swoje utwory Fot. M.W.

Komendant 28. Dni Chorągwi Mazowieckiej, p hm Jacek Klinger, otwiera mój spektakl i wita , pana Łukasza Chrostowskiego. Na ścianie widać specyficzne przedmioty oraz cegły.

Fot. Maciej Wasilewski

No właśnie, a co przeżywałem ja? Po pierwsze: Zaskoczyła mnie ważna i sympatyczna obecność na moim spektaklu pana Łukasza Chrostowskiego, Burmistrza Przasnysza, młodego, bardzo wysokiego, szczupłego i wyraźnie wrażliwego, na poezję i muzykę człowieka, który żywo zainteresował się mną, jako twórcą i dawał temu wyraz w rozmowie ze mną po spektaklu a potem gestem w czasie koncertu chóru miejskiego w Centrum Kultury.

Po drugie: Zgodnie z programem, na sali pojawiła się brać instruktorsko- seniorska w różnego koloru i charakteru strojach z lat czterdziestych. Również samemu rozpocząłem piosenką z lat czterdziestych

ubiegłego wieku: **"W nadwiślańskim grodzie"**. Co ważne? Pomimo początkowego rozbawienia strojami, gdy tylko zacząłem mówić wiersze lub śpiewać, zapanowała błoga cisza, co przyjąłem jako uznanie dla mej twórczości i sprawności artystycznej w późnym wieku. A może to było efektem również radiowego głosu, bo będąc studentem wygrałem konkurs na spikera i pracowałem w Rozgłośni Gdańskiej PR.

Tu już całe poprzebierane Towarzystwo po moim spektaklu i po wręczeniu mi kwiatów. A po mej prawej ręce znalazła się – jak za moich dawnych dobrych czasów - Bogusia (dziś dumna druhna Chlebicka). Fot. Maciej Wasilewski

Po trzecie: Nie byłem tu sam, cały czas była tu ze mną **ONA. wspaniała Muza, druhna Joanna**, a szczególnie wtedy, gdy recytowałem poświęcony Jej ważny płocki wiersz pt. **"Nie mogę tak od razu Do widzenia ...' i już"**. A oto najpiękniejsza i najważniejsza strofa puentująca ów wiersz:

**Kocham cudowność mego miasta i pewnej w nim Dziewczyny,
a gdy kiedyś już nawet cieniem nie stanę wśród Tumskich Wzgórz,
to nie martw się Miła, pobędę tu nieco dłużej z prostej przyczyny:
"Zapisany w pieśniach, nie mogę tak od razu Do widzenia ...i już".**

No i zobaczcie, Drodzy Czytelnicy i Ty Joanno! Przecież już właśnie tu, w Przasnyszu, w Centrum Kultury, a potem na Starym Rynku miasta powróciłem na dłużej, **zapisany w nutach Hymnu Mazowsza, więc nie mogę tak od razu Do widzenia...i już.**

Po czwarte: Piątkowy program, po moim dokładnie półgodzinnym występie, bo takiej pojemności scenariusz był wcześniej uzgodniony z druzną Anią, zakończyły tańce w strojach z epoki w pomieszczeniu o piętro niżej. Byłem w świetnym humorze, ale nie mogę się pochwalić, że również tańczyłem. Natomiast muszę koniecznie dodać, że pod względem stroju i figury - jak zawsze - imponował wytworną elegancją nasz, niezwykle przystojny, szczupły i wysoki Komendant Chorągwi Mazowieckiej, hm. Cezary Supeł.

Stanąwszy przy mnie, tym bardziej imponował wytworną elegancją nasz - niezwykle przystojny - Komendant Chorągwi, hm. Cezary Supeł. Fot. M. Wasilewski

* * *

Sobota zaś, zawierała głównie dwa zasadnicze punkty. Wycieczkę z przewodnikami po lokalnym Muzeum Historycznym, w którym zobaczyliśmy czasową wystawę harcerską, a na stałe np. ślady obecności Napoleona Bonaparte (Księstwo Warszawskie) oraz historycznych bitew I i II Wojny Światowej, ponieważ stąd było blisko do granicy z PRUSAMI WSCHODNIMI. Potem, pojechaliśmy na cmentarze wojenne i tereny polskiej obrony w wojnie 1939 roku. Byliśmy też w miejscu urodzenia i sanktuarium św. Stanisława Kostki, patrona polskiej młodzieży.

Na jednym z cmentarzy. Od lewej: autor Bogusia i Seweryn Chlebicy. Fot. A. M.

Dzień ten, po kolacji, zakończył się koncertem w miejscowym Centrum Kultury. I właśnie tu spotkała mnie największa niespodzianka, bo ubrany w specjalne stroje Chór Miejski

stał na scenie i bez jakiegokolwiek zapowiedzi zaśpiewał bardzo dostojnie moją starą (wg nut rześką!) pieśń harcerską **"W nadwiślańskim grodzie"**. Bardzo mnie to ucieszyło, a wywołany jako twórca przez organizatorów, czyli Przasnyskie Koło Przyjaciół Harcerstwa w Przasnyszu, kłaniałem się i byłem im wszystkim bardzo, ale to bardzo wdzięczny. Przypuszczam, że ktoś wcześniej podrzucił chórowi śpiewnik **"Już rozpalilo się ognisko"**, bo jest w nim drobny błąd w nutach a chór go zachował. Podczas tego koncertu bardzo bogato czczono jubileusz dawnego komendanta hufca, dyrektora szkoły i członka owego chóru, **hm. Tadeusza Siólkowskiego**.

Kościół-Sanktuarium św. Stanisława Kostki W Rostkowie. Fot. hm. A. Markowski

Reprezentantka Koła Przyjaciół Harcerstwa w Przasnyszu zapowiada występ chóru, a pierwszy od lewej, to hm. Tadeusz Siólkowski. Fot. Dariusz Kalota

* * *

Nadszedł dzień pożegnalny, który rozpoczęła msza święta w pobliskim kościele, na której pojawili się uczestnicy chorągwanego zjazdu ze sztandarami i reprezentanci miejscowych władz, na czele ze Starostą i Burmistrzem oraz orkiestra strażacka. W kazaniu księdza Proboszcza znalazło się mocne odniesienie do harcerstwa jako pozytywnej szkoły wychowania i odpowiedzialności, a nabożeństwo zakończył gremialny śpiew powszechnie znanej modlitwy harcerskiej: "**O Panie Boże Ojciec nasz w opiece swej nas miej**"...

Po mszy nastąpił propagandowy przemarsz długiej kolumny harcerskiej ulicami miasta w kierunku rynku i magistratu. Działo się to przy dźwiękach

Poczty sztandarowe w kościele.

Fot. Maciej Wasilewski

Czoło kolumny marszowej

Fot. Maciej Wasilewski

W głębi szeregi harcerzy, zuchów, instruktorów i seniorów, widziane ze schodów magistratu i zza pleców chóru miejskiego.

Fot. Maciej Wasilewski

orkiestry strażackiej, a przy zabezpieczeniu ze strony harcerskich służb ratunkowych i porządkowych oraz pod przyjazną opieką patroli policyjnych na skrzyżowaniach.

Komendant Placu kończy odbieranie meldunków od komendantów hufców.

Fot. Maciej Wasilewski

No i nadeszła dla mnie najtrudniejsza część opowiadania. Bowiem głównie przybyłem tu, jak co roku, dla wysłuchania na placu apelowym własnego cennego tekstowo i muzycznie dzieła, czyli Hymnu Chorągwi Mazowieckiej ZHP. Bo uważam, że jest to dzieło wybitne i mogło powstać „ino z BOŻEJ ŁASKI” I - gdy tylko przyjechałem - druhna Ania Wasilewska, znając tę moją słabość, zapewniła mnie, że Hymn Chorągwi oczywiście popłynie z głośników podczas apelu końcowego.

Wobec tego z uwagą słuchałem przemówień Komendanta Chorągwi, Komendanta Dni Chorągwi, Komendanta Hufca, Przewodniczącego ZHP (ten jest tak bliski mej twórczości, że specjalnie podszedł do mnie, aby mnie uściskać i ucałować). Przemawiał też Burmistrz czyniąc publiczny i przyjazny gest w moim kierunku.

Wcześniej podarowałem panu Burmistrzowi na tym placu 3 tomiki moich wierszy oraz śpiewnik zawierający kilkadziesiąt moich pieśni – wśród nich właściwy Hymn Chorągwi Mazowieckiej ZHP "Urzekły nas Mazowsza piaski".
Fot. Dariusz Kalota

Przemawia pan Burmistrz na tle części chóru a obok od lewej: Komendant Hufca „Mazowsze” Mińsk Mazowiecki, Komendant Chorągwi, Komendant Hufca Przasnysz i komendant Apelu.
Fot. Maciej Wasilewski

Przemawia Przewodniczący ZHP hm. Dariusz Supel

Fot M.W.

Obserwowałem radość otrzymujących nagrody i puchary zwycięzców tras , co było kwitowane głośnymi, ogniskowymi, dowcipnymi i często śpiewanymi okrzykami typu „bra-a-wo, bra-a-wo” albo nawet „Do du -do du - do dużej wprawy doszli”.

Było co wręczać podczas pożegnalnego apelu. Fot.MW

Przemawia Komendant Chorągwi hm. Cezary Supel, Fot M.W

No i wreszcie, kiedy padła komenda: **Do hymnu Chorągwi!**, chór miejski zaśpiewał, ale nie oficjalny **Hymn Chorągwi Mazowieckiej ZHP „Urzekły nas Mazowska piaski”**, lecz Hymn Mazowsza "W nadwiślańskim grodzie". Byłem tym niezmiernie zakłopotany, ale nie zareagowałem, bo: to był niewątpliwie wypadek przy pracy ludzi dobrej woli i tych z miejskiego chóru, którzy właściwego Hymnu Chorągwi pewnie w ogóle nie znali. Natomiast druhowie Jacek Klinger oraz Ania Wasilewska (bardzo zajęci, bo organizacja tak wielkiej imprezy w hufcu, to rzecz trudna i nader wyczerpująca siły) zawierzyli chórowi, że zna hymn i go wykona. Ponadto nie zareagowałem, bo ten zaśpiewany utwór, to przecież również było moje dziecko, również harcerskie i tak dostojnie wykonane, że doraźnie mogło rolę hymnu spełnić. Piszę jednak o tym wydarzeniu tylko dlatego, aby w przyszłym roku inny hufiec nie popełnił podobnego błędu i następne tysiąc harcerzy usłyszało inny hymn, niż powinno. Bo popatrzcie ilu nas tam było!!!

Żegnajcie mili mi: Komendo Hufca wraz z Instruktorami i Młodzieżą; żegnaj zapracowaną, ale każdego dnia uroczą inną, Aniu; przyjazny Panie Burmistrzu i Druhu Komendancie Chorągwi; Andrzeju Gorczyco i Andrzeju Markowski, którzy zabrali mnie do hotelu PŁOCK, abym ponownie nie jechał do Warszawy w zatłoczonym autobusie.

Czuwaj! hm. Jan Chojnacki